

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1471/2021
19.01.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Милене Рашић, Радослава Петровића и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 4) Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Миомира Бишчића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду – Посебно одељење за сузбијање корупције К –По4 бр.91/2018 од 17.03.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.573/21 од 21.09.2021. године, у седници већа одржаној дана 19. јануара 2022. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Миомира Бишчића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду – Посебно одељење за сузбијање корупције К –По4 бр.91/2018 од 17.03.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.573/21 од 21.09.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду – Посебно одељење за сузбијање корупције К –По4 бр.91/2018 од 17.03.2021. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 4) Кривичног законика, за које дело му је применом одредаба члана 64, 65. и 66. КЗ изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 10 месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од три године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом, на основу члана 91. и 92. КЗ од окривљеног је одузета имовинска корист у износу од 3.924.674,71 динар, и окривљени је обавезан да наведени износ уплати у буџет Републике Србије у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Окривљени је обавезан и да суду на име паушала плати износ од 10.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Истом пресудом, окривљена ББ је на основу члана 423. тачка 2) ЗКП ослобођена од оптужбе да је извршила кривично дело злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 4. Кривичног законика, те одређено да у односу на ову окривљену трошкови поступка падају на терет буџетских средстава суда, на основу члана 265. став 1. ЗКП.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.573/21 од 21.09.2021. године, одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Новом Саду – Посебно одељење за сузбијање корупције и браниоца окривљених АА и ББ, а пресуда Вишег суда у Новом Саду – Посебно одељење за сузбијање корупције К –По4 бр.91/2018 од 17.03.2021. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Миомир Бишчић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1), став 2. и став 4. ЗКП, конкретно због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1), 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног АА ослободити од оптужбе, или да укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је у односу на кривично дело за које је окривљени оглашен кривим наступила декриминализација јер је „кривично дело из члана 238. брисано из кривичног законодавства пре него што је тужилаштво подигло оптужни акт“, те да у конкретном случају нема правног континуитета предметног кривичног дела са било којим другим кривичним делом против привреде. С тим у вези, у захтеву се наводи и да је погрешан став изнет у нижестепеним пресудама – да кривично дело из члана 238. КЗ од измене закона дана 01.03.2018. године, иако брисано из Кривичног законика, није потпуно декриминализовано, те да постоји правни континуитет са кривичним делом злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227. КЗ, обзиром да је као време извршења предметног кривичног дела означен период од 23.11.2012. године

до 18.04.2013. године, при чему је последња кривично-правна радња окривљеног предузета 23.11.2012. године, дакле пре ступања на снагу Кривичног законика који прописује кривично дело из члана 227. КЗ.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, иста повреда закона истицана је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а Апелациони суд у Новом Саду, као другостепени, у својој одлуци је на страни 6 став 5 -7, страни 7 став 1 – 4 и страни 8 став 1 – 3, изнео јасне и довољне разлоге због чега налази да је жалба браниоца у овом делу неоснована.

Према становишту другостепеног суда, у време извршења предметног кривичног дела (од 23.11.2012. године до 18.04.2013. године), постојало је кривично дело злоупотреба овлашћења у привреди, које након измена Кривичног законика од 01.03.2018. године више није прописано као кривично дело, међутим том изменом ово кривично дело није декриминализовано, већ има континуитет са кривичним делом злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227. став 3. КЗ, па како је обавеза суда да у смислу одредбе члана 5. КЗ примени најблажи закон за учиниоца уколико је након извршења кривичног дела закон измењен једном или више пута, имајући у виду да је у конкретном случају за окривљеног блажи закон који је важио у време извршења предметног кривичног дела, односно одредба члана 238. став 1. тачка 4. КЗ због висине прописане казне, другостепени суд је нашао да је првостепени суд правилно поступио када је радње окривљеног правно квалификовао као кривично дело из члана 238. став 1. тачка 4. КЗ.

Ове разлоге Врховни касациони суд у свему прихвата као јасне, довољне и правилне, и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на њих и упућује.

У вези са повредом кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, у захтеву се истиче и да су нижестепени судови учинили ову повреду кривичног закона „неприхватањем института крајње нужде (члан 20. КЗ) и правне заблуде (члан 29. КЗ), који искључују постојање кривичног дела на страни окривљеног АА“. Бранилац окривљеног АА је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде истицао ову повреду кривичног закона, па како је другостепени суд на страни 8 став 4 и страни 9 став 1 – 4 изнео јасне и довољне разлоге због чега налази да се окривљени није налазио у правној заблуди, нити да је поступао у крајњој нужди, како то у жалби наводи бранилац окривљеног, које разлоге и овај суд у свему прихвата као правилне, то на ове разлоге у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП и упућује.

Најзад, истим захтевом указује се да је према окривљеном изречена мера одузимања имовинске користи, и поред тога што представник оштећеног предузећа „ВВ“ није поставио имовинско-правни захтев, па како је оштећено предузеће свој имовинско-правни захтев остварило у парничном поступку, то је од окривљеног незаконито и

неосновано одузета имовинска корист у кривичном поступку на основу одредаба чланова 91. и 92. КЗ, а на који начин је учињена и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП на штету окривљеног.

Ни ови наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА нису могли бити прихваћени као основани. Ово стога што је иста повреда закона истицана и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, коју жалбу је Апелациони суд у Новом Саду као другостепени одбио као неосновану и у својој одлуци на страни 10 став 2 и страни 11 став 1 изнео јасне разлоге због чега налази да је првостепени суд правилно применио одредбе чланова 91. и 92. КЗ, имајући у виду да је окривљени извршењем предметног кривичног дела прибавио имовинску корист за своје предузеће у износу наведеном у изреци првостепене пресуде, које разлоге и овај суд у свему прихвата као правилне, те на ове разлоге у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП и упућује.

Из наведених разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА одбијен је као неоснован, на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић